

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

Cap. I. An præter generalem Sanctorum Communionem detur alia
specialis in Ecclesia Dei?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

PARS TERTIA,

*De tertio Carmelo - Parthenia Confraternita-
tis beneficio,*

Communicatione videlicet bonorum operum.

CAPUT I.

*An prater generalem Sanctorum Communio-
nem detur alia specialis in Ecclesia
Dei?*

SUPPONIMUS hic unum tanquam de fide certum, & alterum inquirimus. Supponimus inter Fideles in Ecclesia DEI mutuam esse bonorum operum Communicationem: adeo, ut omnia facta in gratia & charitate opera bona, eo ipso, sive ipso jure & facto, sine speciali intentione & applicatione facientis, directa ad ipsum participantem communicentur omnibus justis, sive existentibus in statu gratiae. Quod egregie explicat S. Thomas *Opuscul. 6.* ducta similitudine à corpore naturali. *Sicut, inquit, in corpore naturali operatio unius membri, cedit in bonum totius corporis: ita in corpore spirituali scilicet Ecclesia. Et quia omnes Fideles sunt unum corpus, bonum unius alteri communicatur. Apostolus Rom. 12. singuli autem alter alterius membra. Unde inter alia credenda, que tradiderunt Apostoli, est, quod Communio bonorum operum sit in Ecclesia.* De hac igitur bonorum operum Communicatione, quam Scotus quodlibeto 20. *quest. 2.* nuncupat bonorum operum applicationem generalissimam: quamque eo esse fructuosiore, quo plures sunt in Ecclesia sancti, quovè sanctiores, rectè pronuntiat Petrus à Navarra *Lib. 2. de restit. cap. 2. n. 257.* de hac, inquam, bonorum operum communicatione, non procedit praesens quaestio, sed de quadam speciali & actuali applicatione orationum, operumque bonorum, quae in Religionibus, & pijs Congregationibus maximè fieri solet.

Et

188.

Mutua da-
tur in Ec-
clesia bo-
norum o-
perum o-
commu-
nio: & qua-
lis hæc sit

Et ut difficultatem formemus pro opposita sententia cum Navarro *Miscell.* 11. *de orat. num.* 21. *qu.* 3. & 4. &c. Supposita illa generali Communionem, quæ est in Ecclesia, per quam ipso facto unius bona opera alteri applicantur ratione unionis, quæ fit per charitatem sicuti bonum unius membri in eodem corpore ipso facto atque iure ratione unionis, quæ est inter ipsa membra, per communicationem alteri applicatur, non videtur præterea desiderari altera bonorum operum communicatio & applicatio: quippe, quæ superflua & melius momenti foret.

189.

Præter hanc datur alia specialior meritorum Communio.

Explicatur similitudine.

Illam tunc tradit S. Thomas.

Ac diversi Romani Pontifices.

NIHILOMINUS constans, & certa semper fuit Theologorum sententia, præter generalem illam Communionem, quæ sequitur ratione membri corporis mystici, omnes Christianos complectentis, & à Christo Domino ortum trahentis, ideoque nullis humano arbitrijs poni aut tolli valentis, datur alia specialior meritorum seu bonorum operum Communio, non modo inter eos, qui specialis altissimus intra Ecclesiam corporis sunt membra, verum etiam inter eisdem, ac adoptatos (ut sic dicam) in ejusdem mystici corporis compagem. Sicut quamvis intercedat Communio aliqua Politica inter omnes, qui eidem Regi subsunt, tamen specialior est, quæ eos necesse est, qui ejusdem præterea sunt Provinciæ: & adhuc major, quæ intercedit inter personas ejusdem Urbis; maxima vero est omnium, quæ cernitur inter personas ejusdem familiæ & cognationis. Ita docet S. Thomas in 4. *Sent. d.* 20. *q.* 1. *a.* 4. & in *addit. ad 3. part. q.* 26. *a.* 1. Brevius vero *Opuscul.* 6. his verbis. *Sciendum est, inquit, quod non solum virtus Passionis Christi communicatur nobis, sed etiam meritum Vitæ Christi, & quicquid boni fecerunt omnes Sancti, communicatur in charitate existentibus, quia omnes unum sunt. Psalm. 118. Particeps ego sum omnium clementium te. Et inde est, quod qui in Charitate vivit, particeps est omnis boni, quod fit in toto mundo. Sed tamen specialius illi, pro quibus sit aliquid boni, nam unus potest satisfacere pro alio, sicut patet in beneficijs ad quæ plures Congregationes admittunt aliquos. Hactenus S. Doctor. Id ipsum attulit Soterio & Rosar. *beatiss. Virg.* & copiosè Soto in 2. *d.* 21. *q.* 1. *a.* 4. alijque permulti relati à Peyrinis Tomo 2. *q.* 3. *cap.* 6.*

Idem senserunt Pontifices Romani in suis Apostolicis diplomateibus, veluti URBANUS V. uti refertur in *Compendio Ordinis Minorum* verbo

verbo indulgent. CLEMENS VII. in Bulla, quæ incipit, *Ex clementi*. Item CLEMENS VIII. & PAULUS V. uti latius videbimus alibi.

Hanc quoq; specialem bonorum communicationem operum constanter defenderunt Doctores Catholici contra Sectarios, & potissimum contra Witleff, ejusq; affectas; cum enim circa annum Domini 1372. sub GREGORIO XI. Pontifice, & *Eduardo Angliæ Rege*, præfatus Witleff, homo hæreticus & emoti ingenij, inter alia assereret, hujusmodi specialem meritorum, seu bonorum operum communicationem in Religionibus, & pijs Congregationibus fieri solitam, nullatenus esse licitam, sed vanam, superfluam ac superstitiosam; & tamen prioribus annis hic error non adeo proderetur, successu tamen temporis valde increvit, adeo ut necesse fuerit, viros eruditione & zelo Religionis illustres sese huic errori opponere: licet autem plurimi diversæ conditionis ac professionis viri, id præclare præstiterint, potissimum tamen complures Carmelitanæ Familiæ alumni, quos inter fuerunt Richardus Lavinghamus, Doctor Oxoniensis, anno 1380. Alanus de Linna, Doctor Cantabrigiensis, anno 1417. Joannes Bestonus anno 1423. qui à Clero Anglicano deputatus, interfuit Concilio Constantiensi, nomine illius Regni: Joannes Berneghamus anno 1430. qui omnes, ut scribit Pitæus de *Viribus illustrib. Angliæ*, & post illum Bzovius, fortiter & verbis, & scriptis Witleffitis obstiterunt. Inter omnes vero THOMAS Waldensis, ex eodem Carmeli Ordine, vir eximie sanctitatis ac doctrinæ, dictus, *validus Ecclesiæ ensis*, à MARTINO Quinto, insigniter laboravit contra eoldem hæreticos: & teste Alphonso de Castro, *nemo uberius, nervosius ac solidius illos impugnavit*. Is Tom. 3. de *Sacramentalib. tit. 10.* hanc specialem bonorum operum Communicationem luculenter probat; nec novam esse, sed antiquissimam in Ecclesia ostendit, dicens, quod Paulus, Joannes, Timotheus, Silvanus & alij communicaverunt specialiter suas orationes, suaque bona opera, quibusdam particularibus Christianis, sibi amicioribus, magisque de se benè meritis: consequenter invehitur in hæreticum Witleff, ut videre est *loco citato*. Hujus insignis viri sententia, circa hanc bonorum operum Communicationem, specialem meretur autoritatem in Ecclesia DEI: quippe à MARTINO Quinto Pontifice approbata & confirmata; sicuti

Illam impugnavit. Witleff, alijque Sectarij.

Contra hos eam propugnauerunt per multi celeberrimi doctores, maxime Carmelitanæ Ordinis.

Et inter hos præsertim Thomas Waldensis à Martino V. alijsque ideo impense commendatus.

M m

& alia

& alia ipsius opera, per Bullam incipientem, *Placuit nobis, &c.* Quod autem, & quomodo hæc specialis Communicatio non sit superflua, sed magni momenti & utilitatis, patebit ex mox, & infra dicendis.

CAPUT II.

Quid sit hæc particularis bonorum operum Communicatio?

190.

Justi per sua bona opera sibi metipsis promereri possunt augmentum gratiæ & gloriæ, ac vitam æternam.

Et proximis complura, tum temporalia, tum spiritualia bona.

Duplex datur meritum, scilicet, de condigno & de cõgruo;

SUPPONENDA sunt nonnulla ad faciliorem hujus questionis declarationem. **PRIMO** Viros justos sive in gratia constitutos, per sua bona opera, & secundum quod procedunt ex gratia Spiritus Sancti, promereri sibi verè & propriè augmentum gratiæ, & vitam æternam. Hoc ita est certum, ut sit de fide, definitum novissimè in Concilio Tridentino, *Sess. 6. Cap. 6. & Can. 26. & 32.* ubi sic habetur. *Si quis dixerit bonis Iustificati bona opera ita esse dona DEI, ut non sint etiam bona ipsius Iustificati merita; aut ipsum Iustificatum bonis operibus, quæ ab eo per DEI gratiam & IESU Christi meritum, cujus vivum membrum est, sunt, non verè mereri augmentum gratiæ, vitam æternam, & ipsius vite æternæ, si tamen in gratia decesserit, consecutionem, atque etiam gloriæ augmentum; anathema sit.* Propter autem hæc omnia, quæ justis sibi ipsis promerentur, per sua bona & supernaturalia opera, possunt etiam per eadem opera alijs mereri dona spiritualia, & temporalia bona promereri; v. g. gratiam conversionis, quâ mediante alter, si est in peccato sese convertat ad DEUM; augmentum gratiæ, quo magis sanctificantur justis in hoc mundo; præsertionem à peccatis, virtutum acquisitionem, vitiorum extirpationem, salutem corporalem, bonorum temporalium, ac prolium adeptionem atque conservacionem, liberationem à periculis hujus vitæ, sicuti per merita Abraham Dominus liberavit Lotum & multa alia, quæ potissimum ad vitæ æternæ consecutionem spectant, ut communiter tradunt Doctores in 1. 2. q. 114. & in 2. d. 27. & 36.

SECUNDO supponendum est, aliam esse rationem meriti, quo quis per bona opera sibi ipsi meretur, aliam verò quâ alijs. Sic enim meretur merito, ut ajunt Theologi, *de condigno*: alijs verò *de congruo*. Meritum de condigno est meritum Justitiæ, meritum verò